

Casa Negreanu de la Muzeul Curtișoara

Ion M. Ungureanu - Țicleni

Orice obiect de muzeu, dacă ar putea vorbi, ar avea multe de istorisit vizitatorilor. Privim, pipăim aceste obiecte, încercăm să înțelegem însemnătatea și semnificația lor, ca mărturie a trecutului, dar pentru generațiile viitoare este bine a fi însoțite de unele explicații, mai ales scrise. Tot așa voi încerca, pe baza informațiilor obținute, să prezint scurta istorioară a casei Negreanu, preluată de la Țicleni de Muzeul Curtișoara.

La Muzeul de la Curtișoara, din județul Gorj, se află casa din lemn, cu etaj, construită în prima jumătate a secolului al XIX-lea, de către Marin Negreanu, fiul lui Mihai Negreanu, fost pandur în oastea lui Tudor Vladimirescu.

Respectiva casă a fost preluată de către muzeu, prin anii 1970, de la un strănepot al pandurului amintit mai înainte, deținătorul se numea Constantin-Dină Negreanu. Acestuia i-am solicitat să scrie pe hârtie ce cunoaște despre vechimea casei.

Bătrânul Dină Negreanu mi-a lăsat și memoriile sale, scrise, din care rezultă că, după uciderea lui Tudor Vladimirescu, pandurii erau urmăriți de poteră, străbunicul său fiind originar din comuna Negreni, din care cauză s-a refugiat la Țicleni, construindu-și inițial un bordei în pământ la „Fântâna Mare”. S-a căsătorit la Țicleni, având ca fiu pe Marin Negreanu. Acesta din urmă a cumpărat pământul pe care a amplasat casa în discuție. A avut mai mulți urmași la Țicleni, cei cu numele de Negreanu fiind descendenți de ai săi. Fiul lui Marin, anume Dumitru Negreanu – tatăl lui Constantin Dină Negreanu – a murit pe câmpul de luptă în Primul Război Mondial, la 46 de ani.

Date Informative

Noi Negrenii sîntem veniți din com. Negreni așa cum
sîntem informați: — — — — —

În anul 1821 cînd Tudor Vladimirescu a pornit răscoala
contra ocupanților greci a format o parte din oamii cei mai
viteji care purtau numirea de paundani lui Tudor Vladimirescu
Com. Negrenii fiind aproape de com. Vladimirescu a fost ales ca
paundar ni Mihail Negreanu. După ce răscoala a luat
sfîrșit, Mihail Negreanu s-a ales domiciliul în satul
Tîlcuți cum îi spunea pe atunci ni locuia într-un bordei la poartă
Făcîndu Mare. La rîndul lui a făcut pe Maria Negreanu
soția pe Emilianu meu. Atunci ~~am~~ cînd a luat ființă satul
Tîlcuți ni sa așezat dealușul pînului Giviana așa cum
se găsește ni astăzi. Maria Negreanu a căsătorit 21 băieți
de pînă ni mai găsește ni în astăzi ni 11 băieți exilați
ni se găsește Ungureanu și Ștefan și Gîm. Am așezat din
băieții că acest pînă la căsătorit dela un om cu numele
Ștefan Givianu care a avut o proprietate mare dela care au
lucrat multa oarecî pînă.

Bunicul meu Maria Negreanu s-a constituit o casă pe locii
numiți din orșori mării. Bunicul meu Maria Negreanu la rîndul
lui a făcut pe tatăl meu Dumitru Negreanu care a murit în războiul
din anul 1916 în vîrstă de 46 ani.

Casa constituită de bunicul meu Maria Negreanu a rădăcîntă Muzeul
Judetean Gîm în anul 1971 ni a dus sa la Căminul ca
Monument Istoric.

Ștefan Negreanu.

Casa lui Negreanu din Țicleni, aflată la Muzeul de la Curtișoara

Îmi amintesc că, în jurul anului 1950, acoperișul din șindrilă de pe casă putrezise și Constantin Negreanu îl înlocuise cu țiglă.

Constantin Negreanu a avut pe unicul fiu, Aurel, care într-o zi de pițărâi, când tăia lemne, s-a tăiat la picior cu securea, afecând tendonul, dar nu a spus și a plecat cu copiii în pițărâi, pierzând mult sânge, rămând din această cauză, toată viața schiop. El a absolvit școala de Comerț de la Tg.Jiu, fiind angajat contabil la fosta topitorie de cânepă de la Vădeni. Deși nu și-a însușit nimic de la acea unitate, fraudată de alți autori, a primit o condamnare de 12 ani pentru complicitate la delapidare. Cum nimeni din neamul lor nu pățise niciodată asemenea rușine, părinții au hotărât să nu se predea. I-au amenajat o ascunzătoare pe lângă hornul sobei ca să-i fie cald iarna. La intrare, la parter era o ușă care stătea toată ziua închisă, fiind deschisă și închisă cu cheia numai când Constantin și soția sa Maria Negreanu plecau sau veneau de la muncă. Aurel, ca să nu se plictisească, dădea o țiglă într-o parte și observa tot ceea ce trecea pe șosea. Dacă venea cineva străin în curte, intra în ascunzătoare. Deși miliția a făcut mai multe percheziții, chiar și în pod, nu a reușit să-l descopere decât după 6 ani.

În Țicleni au existat mai multe case de acest gen, din lemn, călduroase iarna și răcoroase vara, dar, din păcate nu s-au mai păstrat, după ce s-a trecut la construcții din cărămidă și bolțari.